

Выходить во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы крѣмъ рускихъ святыхъ о 4-ой годъ попод. Латер. додатокъ „Библиотекѣ найзнам. повѣстей“ выходить по 2 печат. аркушъ кожного 16-го и послѣднего дня кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и экспедиція подъ Ч. 44 улицы Галицка.

Всѣ листы, посланки и рекламации належить пересылати подъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка.

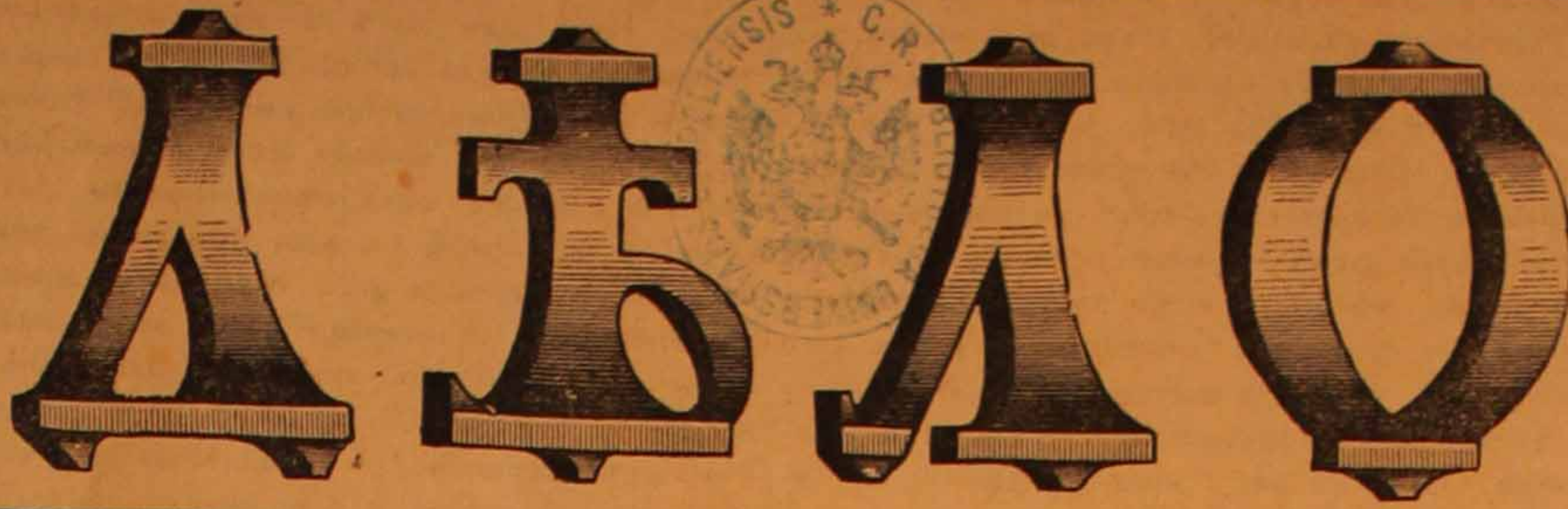
Рукописи не возвращаются только на поперекъ застереженью.

Подлинное число стоитъ 12 кр. а. в.

Оглашения принимаются по цѣнѣ 6 кр. з. в. безъ отписки строчки печатной.

Рекламации неоплаченной вѣдѣны бѣт порта.

Предплату належить пересылати франкомъ (наилучше Почтовымъ перекладомъ) до: Администрація часописи „Дѣло“ пл. Галицка, Ч. 44

Предплата на „Дѣло“ для Австріи:	для Россіи:
на цѣлый рѡкъ . . . 12 зр.	на цѣлый рѡкъ . . . 12 рубл.
на полъ року . . . 6 зр.	на полъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 зр.	на четверть рок. . . 3 рубл.
съ дол. „Библиотекѣ“:	съ дол. „Библиотекѣ“:
на цѣлый рѡкъ . . . 16 зр.	на цѣлый рѡкъ . . . 16 рубл.
на полъ року . . . 8 зр.	на полъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 зр.	на четверть рок. . . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рѡкъ . . . зр. 5-	на цѣлый рѡкъ . . . 5 рубл.
на полъ року . . . зр. 2-50	на полъ року . . . 2 50кр.
на четверть року . . . зр. 1-25	
Для Варшавы, окрѣпа Россіи:	
на цѣлый рѡкъ . . . 18 зр.	
на полъ року . . . 9 зр.	
на четверть року . . . 4 75 зр.	
съ дол. „Библиотекѣ“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рѡкъ . . . 19 зр.	на цѣлый рѡкъ . . . 6 зр.

Съ днемъ 1 (13) сѣчня 1884 розпочали мы пятый рѡкъ издавництва „Дѣла“. Просимо П. Т. Предплатниковъ поспѣшатись съ присыланьемъ предплаты або хочъ съ замовленьемъ, щобъ мы могли управлѣннати накладъ нашої часописи и не потребували перерывати би высылку. Рѡвножь просимо всѣхъ нашихъ довжниковъ чимъ скорше вырѣшати съ нами рахунки, бо мы все мусимо платити готѡвкою. Условія предплаты на „Дѣло“ и „Библиотекѣ“ поданъ на заголовку листа.

Звѣздъ Ѳтпоручниковъ Деканальныхъ.
(Конць.)

Слова о. Заячкѡвского зробили глубоке впечатлѣнне и болѣшбѣе стала склонюватися до принята запрошеваной комисією адресы.

Дрѣ Пелешъ (предѣдатель) запитує, чи можна Ѳтчитати адресу.

Голосы: Просимо!

Справод. о. Лопатынскій читаетъ въ латинскѡмъ языкѣ адресу до папы. Въ нѣй высказує клиръ передовсѣмъ свои чувства вѣрности, и запевнєе голову церкви о своѣй преданности для кат. церкви. Згадавши дальше, що вже папа Пій IX вѣзвѣвъ передъ кѡлькома ронами епископа перемыского, щобъ здавъ ему справу о матеріальномъ бытѣ руского духовенства, складає у стѡпъ папского престола подяку за обявлену старанность и долучаетъ прошенье, щобъ св. отецъ причинився своимъ великимъ впливомъ у правительства австрійского за рускимъ клиромъ и за полѣпшеньемъ его матеріального быту. Въ сѣй адресѣ, хочъ и смирной, бодай нема вже того дивоглядного сервилізму першої адресы, въ котрѡй було скавано, що руске духовенство отрицаетъ рускихъ газетъ, готово Ѳтречися рѡднѣ свои, майна, правъ своихъ и народности за дѣла унѣа. Предложена же комисією адреса такъ звучала въ латинскѡмъ первоворѣ:

Sanctissime Pater!
Ad supremum Thronum Vicarii Jesu Christi Dei Summi, Principis Apostolorum Sancti Petri Successoris ad solium Cathedrae Infallibilis Doctoris Magistri et Gubernatoris universae catholicae Ecclesiae et Summi Pastoris Dominici Gregis summa cum devotione, pietate et filiali oboedientia accedunt delegati a Clero utriusque dioecesis Catholicorum ritus graeci Leopoliensis et Premyslensis, ad communia consilia pro melioratione suae sortis Leopoli congregati et Sanctitati Vestrae humillime suae intimae fidelitatis, pietatis et oboedientiae professionem exponunt simulque conscientiose asseverant et spondent, se non tantum ipsos semper in oboedientia et devotione, fidelitate et subjectione permansuros esse, quia sciunt et credunt a Christo Domino concreditas fuisse S. Petro claves regni coelorum et potestatem pascendi non solum agnos sed et oves, non solum greges sed et pastores gregum universos in toto, quam latet, orbe; et hanc fidem non solum ad finem vitae suae se conservaturos, sed et eos, quorum cura nobis concredita est, in ea fide instituturos esse et usque ad finem vitae suae omnes in hac fidelitate et oboedientia S. Sedis Apostolicae Romanae permansuros.

Hanc occasionem arripientes intimas gratias agimus Sanctitati Vestrae pro gratiosa paternaque sollicitudine, qua Illustrissimum ac Reverendissimum Episcopum nostrum Joannem Premyslensem de statu et tristi conditione nostrae nationis et Cleri Rutheni interrogare, ab Ipso relationem desuper expostulare et pro melioratione sortis nostri cleri apud Augustissimum Imperatorem Avstriae gratiosissime efficaciter intercedere dignata est.

Quapropter Paternae benevolentiae et sollicitudini Sanctitatis Vestrae confisi, summa cum reverentia et devotione humillime flagitamus, ut Sanctitas Vestra etiam nunc apud Augustissimum Imperatorem nostrum pro melioratione ac fere incredibiliter lugubris status sortis cleri Rutheni utriusque dioecesis Ruthenae Nationis potentissima et efficacissima Tua Auctoritas Apostolica et Paterna Primitivique — Pastor gratiosissime intercedere dignetur.

Nos speramus prouti olim post preces Sancti Prophetae Eliae ad Deum fusas coelum clausum pluviam dedit et sic homines fame tabescentes et pereuntes refocillavit et totam regionem reviviscere fecit, ita speramus et per Sanctitatis Vestrae efficacissimas orationes ad Deum et benignissimam interventionem apud Augustissimum

Imperatorem lugubrem et ineffabiliter tristem sortem Nationis nostrae Ruthenae per iniquiter confictas calumnias inimicorum nostrorum omnimode injuratae, aggravatae et oppressae non tantum in pristinum suum statum laetioerem non tantum commutatum iri, sed etiam per nostram prosperitatem etiam alios allectos extra unicum verum ovile Christi vagantes ad gremium Summi et unici a Deo constituti Pastoris Dominici gregis convoluturos et sic verba b. m. quondam Papae Urbani VIII: „O mei Rutheni, per vos spero orientem totum convertendum!“ in effectum deductum iri.

Quod ut Deus optimus Maximus Sua Benedictione Suprema efficiat, Patrem omnipotentem orabimus et praeterea pro hac superius memorata gratia Sanctitatis Vestrae implorabimus Patrem luminum, a quo omne bonum descendit, ut Sanctitatem Vestram pro gloria incolunitate et dilatazione Ecclesiae verae Catholicae Christi, pro salute et prosperitate ejus ad multos annos sospitem felicem incolumem conservare dignetur in omnibus orationibus et Liturgiis et aliis devotio-nibus jugiter quotidie exorare nunquam cessabit Natio Ruthena et nos clerus hujus particulae Ruthenae Dominici gregis, nostrae curae commisi, pastores devotissime infra scripti, qui summa cum reverentia, pietate filiali ac devotione singulari usque ad finem vitae suae jugiter se permansuros esse spondent.

Sanctitatis Vestrae pedes osculantur oboedientissimi ac fidelissimi filii Benedictionem Sanctitatis Vestrae exorantes.

Слѣдуютъ подписы.

Дрѣ Пелешъ подаетъ тую адресу подѣе голосованью; адреса принята. Такъ само Ѳтчитано и принято адресу до цѣсаря. Дальше вноситъ дрѣ Пелешъ, чтобы адреса до папы и цѣсаря были выгѡтовленѣ въ языкѣ рускомъ, нѣмецкомъ и латинскѡмъ; и товъ внесенєе принято. Пѡсля того перерываю за сѣдѣнне на 10 минутъ, щобъ порозумѣтись дѡточнѡ выборы делегати. Въ тѡй хвилѣ, по законченю найдражливѣйшой справы, войшовъ до салѣ еп. Сильвестеръ.

По уплывѣ 10 минутъ забираєе голосъ директоръ руской гимназіи о. Ильницкій. „Добре привѣтєе депутати у Найясн. монарха, нунція и министровъ вѡлежитъ Ѳтъ лицъ, котрѣ будутъ до делегатиѡ выбранѣ. Уже въ щоденномъ житю видимо мы, що усопособленєе особы склонюєея до якогось прошеня пѡсля того, чи особа намъ мила, чи нѣ. Хотя я всѣхъ ту почитаю и поважаю, але думаю, що суть — нѣшї особы болѣше званѣ, а зновъ инѣи менше званѣ. Гадаю, щѡ бы выбрали особы, котрѣ тамъ суть добре званѣ будъ своимъ становищемъ, будъ личнымъ знакомствомъ. Тому предкладаю бы я нашего архидіакона дра Пелеша, нашего старенького о. Заячкѡвского, котрый ще нынѣ горитъ огнемъ найчистѣйшой любви для нашої справы, и о. крыл. Кобылянського въ Коломыѣ.“

О. Гойданъ предкладаєе на мѣстѣе о. Кобылянського крыл. Павликова. О. Павликовъ звиняєея однакъ, що для рѡжныхъ перешкодъ не може того выбору принять.

О. Мируновичъ (въ Оравѣ въ Скольскѡмъ) поставивъ внесенєе, чтобы „крѡмъ священникѡвъ выбрать до делегатиѡ двоухъ або трѣхъ мірекихъ людей. Тымъ покажемо, що и голѡсѣ мірекихъ людей єсть за полученьемъ нашої долѣ. Се не буде нѣчимъ дивнымъ, бо въ нашої церкви въ давнѣ-давнѣа мали впливъ и за сѣдали на синодахъ такожь мірекіи люди.“ — Се внесенєе зворухило на хвилю цѣлымъ вѡборомъ, але дрѣ Пелешъ заявивъ, що ту має клиръ самъ про себе поднести голѡсѣ, не подавъ сего внесеня подѣе голосованье.

Приступлено до выбору делегатиѡвъ въ львѡвской архієпархіи и выбрано оо.: дра Пелеша, Заячкѡвского и Заловецкого.

При выборѣе делегатиѡвъ перемыскихъ уважавъ ктось, що слѣдующого дня має Ѳтбуться въ Перемышлѣ вѡбранєе делегатиѡвъ фонда вдовичого, чтобы тому вѡбраню лишити выборѣе делегатиѡвъ. Болѣшбѣе була однакѡжь той гадки, чтобы варавъ довершити выборѣе. Ктось подѣе хибно, що дрѣ Никоровичъ, положившїи значнѣи заслуги для того вѡбору, вѣрѡкаєея выбору; длятого выбрано оо.: Га-

врышкевича (декана потелицкого) и Теофила Сѣнкевича.

О. Меруновичъ (въ Львова) вноситъ, чтобы упросити епископѡвъ обоухъ дієцѣвѣи, чтобы обявляи проводѣе делегатиѡ.

Дрѣ Пелешъ попіраєе его, молвлячи, що не було бы то на мѣсѣи, если бы клиръ въ такъ важной справѣ самъ Ѳторваный Ѳтъ своихъ владыкѣ, пустился передъ найвысшей сѣеры. — Внесенєе о. Меруновича принято.

Епископъ Сильвестеръ Ѳбймаєе предѣдательство.

О. Меруновичъ (въ Львова) приступаетъ до другой точки программы, говорить о вещахъ, які спѡдають на мѣста и села черезъ пожары церкви неасекурованныхъ. Выложивши двоякій рѡдъ асекурацій, одинъ опертый на акціяхъ а другой на взаимности, ставитъ дуже практичне внесенєе взаимной асекураціи церквей замѣсть дорогомъ оплатѣ въ товариствахъ асекураційныхъ — лѣвше було бы Ѳцнѣвати въ обоухъ дієцѣвѣихъ всѣ рѣчи церковнѣи подлягающѣи огневи; въ случаю же спалєния якои церкви складались бы на ню всѣ парохїи въ Ѳтношеню до вартости ихъ церкви.

Преосв. Сильвестеръ (яко предѣдатель заявляєе, що справа тая не буде еще нынѣ рѣшена. Она поднесена лишь тому, чтобы клиръ надъ нею застановился; по основномъ обговореню ви на соборчикѡхъ деканальныхъ, може зашати остаточне рѣшенєе.

Дрѣ Пелешъ вноситъ, чтобы справу вдовичо-сиротинского фонда Ѳложено до мая, до найблизшого звѣду Ѳтпоручниковѣе.

Совѣтникъ намѣтництва п. Децыкевичъ звернувъ увагу вѡбору, що въ виду потвердження новыхъ статутѡвъ черезъ правительство треба конечно приступити до выбору новой комисіи, бо въ новымъ статутѡмъ згасли мандаты давной комисіи.

Наслѣдкомъ того заявляєея потвердили вѡбранѣи делегатиѡ дѡтеперѣшнихъ членѡвъ комисіи на дальше ажъ до нового вѡбору Ѳтпоручниковѣе.

Въ кѡнцѣи мали прїйти подѣе обрады еще слѣдующѣи справы: способъ Ѳтбужаня соборчикѡвъ деканальныхъ, означенєе часу для замѣны душастырекихъ мѣсѣе, Ѳтвѣтнѣйшїи подѣе деканатѡвъ и унормованєе Ѳтношенїи межѣ парохїями и сотрудниками дѡточнѡ доходѡвъ. До обговориваня и рѣшеня всѣхъ тыхъ справъ не были однакѡжь вѡбранѣи делегатиѡ анѣи пригѡтованѣи, анѣи розположенѣи. Длятого освѣдчилиєея делегатиѡ за Ѳтложенєемъ ихъ до нового звѣду. Еп. Сильвестеръ склонился до того желаня и закрывъ за сѣдѣнне.

На пращанєе промовивъ епископъ тѣми словами: Складаю на сѣмъ мѣсѣи подяку напередъ Богу. Потѡмъ дякую преосв. епископови Іоанови, що зволить дякувати всєч. клиръ свои епархїи для сѡльного порѣшеня справъ нашихъ; дальше вамъ, всєч. Ѳтцы епархїи перемыской, що такъ ревно трудилиєея съ нами; вѡнцѣи дякую всѣмъ вамъ, всєч. Ѳтцы и братѣ. Спѣшѣте до стадѣи вашихъ, крѣвѣте и бодрствуйте, а я молю Всевышнего благословєния для васъ, взаимной любви, щасливой дороги и всякого блага. (Голосы: дякуємо, дякуємо!)

На законченєе подѣе еп. Сильвестеръ многолѣтствєе епископови перемыскому, клирови перемыскому и львѡвскому.

О. Крушинскій дякуєе преосв. Сильвестрови за труды, и подноситъ многолѣтствєе для еп. Сильвестра, для дра Пелеша и комисіи.

Коли вже всѣ стали ровходиться, показалоєея, що подана вѣсть, будто бы дрѣ Никоровичъ рѣзигнувавъ въ выбору до делегатиѡ, була ошибочною. Се тронуло тымъ прикрѣвше, що дрѣ Никоровичъ въ комисіи набѡлѣше трудивєея. Не було однакѡжь способу ту похибку направити, бо такъ епископъ якъ и звачна болѣшбѣе делегатиѡвъ опустали вже были салю. Длятого заявили двѣи делегатиѡ

въ перемыской епархїи, що поднесутъ тую справу еще разъ въ Перемышлѣ на за сѣдѣнню Ѳтпоручниковѣе фонда вдовичо-сиротинского, котре мало Ѳтбуться слѣдующого дня (12. р. сѣчня), и переведутъ тамъ выборѣе дра Никоровича на заступника епархїи перемыской.

Р. S. Се и дѣйствию послѣдувало. Якъ доносить въ Перемышлѣ, рѣзигнувавъ на вѡданѡмъ за сѣдѣнню о. Сѣнкевичъ въ выбору на делегатиѡ, а на его мѣсѣе выбрано дра Никоровича.

Катастрофа банку селянского.

II.

Въ попередномъ числѣ подали мы короткїи загалный поглядъ на цѣлу справу банку селянского; нынѣ прїиде намъ застановитись подрѡбнѣйше надъ теперѣшнымъ станомъ згаданого банку, надъ значенєемъ катастрофы, котра ему, а передовсѣмъ его довжникамъ селянскимъ грозитъ, — та надъ евентуальной „акцією ратунковой“.

Уже то нашѣи дорогїи „rapowie bracia“, якъ се мы вже не разъ, не десять поднесли, нѣколи не заикнутся, сли лучаєея яка небудь нагода брызнути чимъ лише можна Русинамъ въ очи, та ще тымъ поспѣшнѣйше, чимъ глубше „кгаѣ“ въ болото втягнутъ, — тымъ поспѣшнѣйше (хочъбы и вовсѣмъ безъ намыслу, чтобы лишь съ позорѡмъ правды), чимъ лекше здаєея имъ завалити въ себе всю вину на другихъ. Однакѡжь се вовсѣмъ не спинаєе, якъ досѣ, всєдыи всѣма силами пхатисѣ, все и всєдыи „w imię narodowej sprawy“ Русинѡвъ выпыхати. „Щѡ, мы революціонеры? — То се они „wtogie żywioty“, они революціонеры! На судъ съ ними, на распятїи! — Щѡ, банкъ рустикальный падаєе? Звышь 40.000 хлопамъ, солидарностєею поруки съ долею-недолею банку авязанымъ, грозитъ руина?!... Та ба, або мы тому що виннѣи? — Се они, Русины всему виннѣи! Они сѣи банкъ заложили; мы „bracia“, правда упхалиєея и выдерли его вже передъ кѡлькома лѣтами Русинамъ, але се вовсѣмъ не за про себе, для своего выску, — мы лишь радѣи были „уратувати“ задовженихъ хлопѡвъ передъ руйнуемыми ихъ святоюрцами... Съ... чельностєею гѡдною — гѡршой справы голоситєея нынѣ тов во всеуслышанїи краю!

Правда, властивѣи заложителѣи банку умѣли были высекати для сѣи справы такожь кѡлькѡхъ Русинѡвъ, котрѣи были имъ — на разѣи — потрібнѣи для лекшого вловєния въ наставленѣи сѣи селянѣи, — правда се. Але не менше правда и то, що Русины тѣи были народовымъ панамъ солею въ Ѳдѣ, та що нынѣ, хибѡ крѡмъ кѡлькѡхъ рускихъ слѡвъ на кушонахъ листѡвъ довжнихъ рустикального банку, и слѣду нѣшого руского при тѡмъ банку нема, що банкъ сѣи вже Ѳтъ давнѣа треба уважати институтѣю выключно жидѡвско-народовою. На чѡлѣи ви стѡятъ нынѣ польскїи кавалеры финансий: кн. Яблоновскїи, бар. Ромашканѣи, дрѣ Зѡбышевскїи и др., а spiritus movens всѣхъ махинаціѡ та операціѡ сего банку бувъ въ давнѣи и єсть до нынѣ „brat mojąszowego wuzpania“ дрѣ Фридѣ. Ёще просимо собѣи пригѡдати Ѳтзвыи двѣи польскихъ послѡвъ та двѣихъ органѡвъ опинїи „народовой“, коли въ соймѣи прилюдно поднеслись двѣи операціи сего банку съ довжниками. „Банкъ“, сказавъ тогда одинъ польскїи графъ (не знаємо вже котрый, хочъ се однакѡ), „нѣшо не винєнъ“, значить, муситъ дерти, и добре має, що дре, — але винєнъ самъ лѣдащо-хлопек, бо не умѣе бути точнымъ, не сплѡчуєея точно ратъ, але волитъ проплати грѡшѣи, — бо не хочєея ему робити!“

Прочитавъ лише послѣднѣи числа кракѡвского „Czasu“, та и Ѳтзвыи двѣихъ иншихъ газетъ польскихъ на вѣсть о катастрофѣи гровячѡй банкѡви рустикальному. „Съ банкѡмъ не єсть ще такъ вѣе“, писавъ недавно „Czas“; „рада повѣтова въ Рудкахъ най не мѣшавєея,

коли письма не знає, писавъ недовго потімъ. Поминаемо на теперъ звѣстну вже въ части акцію банку краєвого, але підносимъ, що славнозвѣстний въ швайгелдовихъ аферъ Лендербанкъ (горячо попіраный „Озас-омъ“) сейчасъ посипивъ на помѣчъ загроженому банкови съ сумою около 400.000 ар. Уже то часомъ дуже вигідно покритися всякими видами на „кредитъ краєвий“, на потребу „ратовани“ и т. п. А коли „Lacznosc“ и „Straznica“ вже передъ мѣсяцями енергично домагались интервенціи правительства, а навѣть ц. к. прокуратори въ справу згаданого банку, то всѣ „поважні“ органи опиніи народовой якъ закляті мовчали, а на биржі вѣднеськой до послѣдній хвилі штучно піддержувався курсъ паперовъ его на 100 — а навѣть 101 ар.!!! П. комисаръ правительства, гофратъ Карасинскій що-ино позавчера переконався, що ситуація грѣбана, то постарався о установленнє въ урядѣ заступника интересовъ властителейъ паперовъ банку (адв. дра И. Чайковского). Властительъ! — бо довжники-селяне не мають правного средства своєю обороною! Для характеристики теперѣшного положенія рустикального банку треба и се поднести, що курсъ 6%-выхъ паперовъ заразъ въ першій половинѣ сѣчня упавъ бувъ въ 100—101 (за 100) на 63; потімъ на вѣсть, що правительство хоче помочи банкови, піднісся бувъ на 83, а въ послѣднихъ трѣхъ дняхъ влетѣвъ на 41 ар. Такий спадъ бувъ можливый, хочъ правительство мало неограничене право контролѣ черезъ своего спеціального комисаря, а подумавши, що такий спадъ може евентуально (на пр. на 5 миліонѣвъ номинальной вартости) аначити кругло 2½ мил. ар., зможемо оцѣнити, яке довѣріє має биржа до контролизованого правительственнымъ комисаремъ билансу банку и его активовъ.

Билансъ! — мы агадали билансъ банку. Пригляньмося поодинокимъ важнѣйшимъ позиціямъ „активовъ“ (въ р. 1882):

1 и 2) Готівки	155.551.23 ар.
3) Пожички „гипотечнѣ“	6.646.057.15 „
5) Ефекты	28.712.25 „
8) „ фонду емеритурѣ	86.379.47 „
9) Реальность у Львовѣ	147.925.06 „
13 и 14) Отсѣтки залеглі	1.478.373.76 „
16) „Сальда рѣжн. рахунк.“	1.373.836.70 „

Ударяють насъ великі сумы пов. 3), 13), 14) и 16). При загальної сумѣ активовъ 11.126.994.63 — аникають прочі позиціи.

Пов. 3) т. е. пожички „гипотечнѣ“ выносятся кругло 6½ мил. ар., а просимо не забувати, що маємо ту дѣла съ банкомъ селянскимъ. Число всѣхъ довжниковъ банку, т. е. и сяхъ, котрі вже сплатили довгъ, выносятся мало що менше 47-и тысячь; сплатило 10.252, лихавсь кругло 36.000 задовженихъ въ банку селянъ. Подѣляемъ загальну суму нестатгенихъ пожичокъ, то приаде на одного довжника-селянина пересѣчно 190 ар.!!! Кто знае хочъ трохи житье-буте нашего селянства, сей вже въ того побѣжного рахунку побачить вовсѣмъ ясно, що забезпеченнє „гипотечнѣ“ сумы 190 ар., котра що найменше въ трое переходитъ пересѣчну вартость цѣлого селянського господарства, вразѣ съ полемъ и съ хатомъ, есть дуже а дуже проблематичнє, — що отже и тыхъ 6.646.057.15 гипотечныхъ пожичокъ репрезентуютъ на дѣлѣ дуже проблематичну вартость. А зважмо ще, що инші, реальнѣйші кредитнѣ институты (отъ на пр. тов. кредит. земске, гал. банкъ гипотечный) въ мысль своихъ статутѣвъ не могутъ давати затыгаючому довгъ больше, якъ до ¼, ½, а вже дуже много до ¾, цѣны сей недвижимости (землѣ, чи каменецѣ), на котрой пожичка має бути загипотекована. Бо жь прецѣвъ треба увглядати випадокъ, що довжникъ не платитъ ратъ, що речинцѣ пролонгуются, треба увглядати всякі кошты, на пр. екекнція, а тогда зрозумѣемъ осторожнѣсть кредитныхъ институтѣвъ. Впадає дальше въ очи, що сѣ пожички селянського банку прозвані „гипотечными“, подѣчасъ коли паперы сего банку, хочъ и мали сей дивный привилей, що въ урядовѣмъ листку курсовѣмъ вѣднеськой биржі нотувались подѣ рубрикою листѣвъ „заставныхъ“, були и суть на дѣлѣ листами „довжними“; листы заставнѣ въ забезпеченнѣ на реальномъ маетку довжника, — довжикъ жь означаютъ лише, що властитель паперу есть на такую такую суму вѣрителемъ банку. Зважмо ще при-тѣмъ, що реальности, на котрой банкъ дававъ пожички (въ 72 повѣтахъ Галичины, а 8 Буковины) не мали, а многі въ нихъ и доси ще не мають именно

своихъ „гипотекъ“, т. е. книгъ грунтовыхъ. Тымчасомъ сѣ панове, котрі подѣ окомъ ц. к. правит. комисаря вложили помѣжъ „активы“ величезну суму 6½ мил., вовсѣмъ повабули скавати, кѣлько въ той сумѣ есть пожичокъ дѣйстно загипотекованихъ; дальше не знати, чи всѣ тѣ загипотековані пожички егоятъ на першѣмъ мѣсци, т. е. чи въ разѣ ликвидации претенсіи банку має першество, та и сего не знати. Чи всѣ пожички брали отъ банку дѣйстнѣ, а не номинальнѣ або мнимѣ властителейъ. Зовсѣмъ намъ проте не дивно, що теперъ, коли катастрофа за плечима, нѣкто: нѣ правительство, нѣ самъ банкъ, нѣ банкъ краєвий, анѣ банкъ гипотечный (коли бралися на завѣданнє правительства „ратувати“ загрожене заведеннє кредитовѣ) не знали, та и доси, помимо що старались докладно провѣдати и мали до всѣхъ книгъ банковыхъ приступъ, навѣть въ приближеніи не знаютъ, який властиво выпавъ бы евентуальный дефицитъ. Зъ-разу говорено, що дефицитъ вынесє наибольшє ½ мил. нынѣ говорятъ о 1½ мил., а все ще нѣчого на певно не знати!!! Пригадаймо собѣ ще, що селянскій банкъ не мѣгъ навѣть всюды мати докладнѣ информации о вартости реальностей довжниковъ; що зъ-разу, чтобы не отстрашувати селянъ, не роблено при даванию пожичокъ много трудностей та не наглено съ сплатою ратъ, числѣчи собѣ за те грубѣ „отсѣтки проволоки“ (о тѣмъ подѣвѣйше); а не забуваймо, що кошты администраци селянського банку, вже задыя великого числа довжниковъ, та филий по повѣтахъ, мусѣли бути величезнѣ: впрочѣмъ панове директоры и всякі чиновники, якъ знаємо, не щадили для себе „дѣтъ“ та гонорарѣвъ. Наслѣдки всего того отъ давна вже проявлялись: коли приходило до лициаций, показувалось, що нѣкто не хотѣвъ купувати перетяженихъ понадъ вартость селянскихъ грунтовъ и мусѣвъ самъ банкъ купувати. Лучалось, що селянинъ, котрому „удалось“ затыгнути въ банку большу пожичку, самъ опускавъ свое гадѣство, а отдаваню и о процентѣ анѣ не думавъ. Въ Курновичахъ, рудецкого повѣту, лежить споро грунту, власности банку, пустою! Банкъ деръ, але неравъ въ большій части деръ для чиновниковъ, съ кривою самого заведеня и властителейъ еи паперовъ. Поки можна було, латались кѣнцѣ, платилась „дивиденда“, подтримувалась штучно высокій курсъ паперовъ, — а п. дръ Фридь вже давно перенѣсь свое недвижимѣ майно на свою родину!

Але идѣмъ дальше. Ефектовъ мавъ банкъ всего (съ кѣнцемъ 1882 р.) 28.712.25 ар. Справедливо пытаєсь „Gaz. Krak.“: що супротивъ сего значать въ пасивахъ: фондъ резервовый 392.557 ар. и особна резерва 115.470 ар.? Де была та резерва? — въ тыхъ 28.712 ар. ефектовъ, чи въ 155.551 ар. готѣвки? Показуєсь, що обѣ резервы были фиктивнѣ, т. е. ихъ на дѣлѣ не было, що банкъ резервы ужививъ до операций; тожъ не дивно, що коли стало круто, стратили панове директоры голову, бо не стало анѣ готѣвки анѣ резервы! И все се подѣ окомъ ц. к. правительственного комисаря. Кажуть ще, що деякі панове директоры уживали фондѣвъ банку до операций на биржі вѣднеськой; если бувъ выскъ, то фонды не збѣлшались, але выскъ ишовъ до кшенѣ пп. директорѣвъ; а була страта, то вписувалась наkonto банку! А все се подѣ окомъ ц. к. прав. комисаря! Съ фактами сими, якъ и съ тымъ, що теперъ въ бѣдѣ п. намѣстникъ горячо занявся справою банку, не стоить правдоподобно вовсѣмъ въ звязи „кузиноветво“ п. бар. Ромашкана съ деякими высокопоставленными лицами.

Идѣмъ дальше. Ефекты фонду емеритурѣ = 86.379.47 ар. Фондъ сей бувъ локованный въ держ. рентѣ паперовѣй, въ листахъ банку гипотеч., въ листахъ тов. кред. земского. Бачимъ, що пп. урядники банку добре знали, якъ локувати свой фондъ емеритальный; добре знали, на сколько певнѣ паперы ихъ власного банку!... Дальше. Залеглі отсѣтки = 1.478.373.76 ар. Если вже сумы пожичокъ показуєсь дуже проблематичною, то що жь доперва скавати о залеглыхъ отсѣткахъ! Пригадаємо, що отсѣтки сѣ такъ якъ и раты довгу, затыгали лѣтами цѣлыми. Банкъ терпѣвъ, чтобы новыхъ довжниковъ выскати, та и для того, що лицитованого нѣкто не купувалъ; за те числивъ собѣ банкъ въ мысль статутѣвъ дуже значаий 0%-ты проволоки. Въ активахъ бесѣда въ загалѣ отсѣткахъ (залеглыхъ), тожъ годѣ знати, кѣлько въ нихъ отсѣтокъ властивыхъ,

а кѣлько фиктивныхъ отсѣтокъ т. в. проволоки. Божь если довгъ не мавъ забезпеченя, то вже отсѣтки, та ще залеглі, а вже передовсѣмъ въ пятеро-десятеро поблѣшней отсѣтки проволоки — можемо якъ найсмѣльвѣше назвати вовсѣмъ фиктивною позицію активовъ! А фактично резервы при всѣмъ тѣмъ нѣ слѣду! Слава, и цаки слава ц. к. правительственному комисареві! Якъ може, наконецъ, фигурувати въ активахъ дивогладна а величезна сума 1,373.836.70 ар. яко „сальда рѣжнѣхъ рахункѣвъ“, — се повѣстасъ доси тайною пп. директорѣвъ и ц. к. правит. комисаря. Яка фактична вартость сей позици, сего правдоподобно и самъ п. дръ Фридь при найлѣпшѣй воли не амѣгъ бы пояснити. Въ такихъ позиціяхъ крыются звичайно давно пропавші та всякі проблематичнѣ претенсіи банку; если бѣ ихъ було 50—100 тысячь, можна бы се ще зрозумѣти, але 1½ мил. то не жартъ!

Зъ пасивѣвъ подносимо лише 6.331.900 ар. = 6%-вѣ листы „заставнѣ“; поминаємо же 5%-вѣ листы заст. (853.600) и 6%-вѣ облигаци комунальной (= 103.300), такъ якъ за два послѣднѣ паперы нѣкто нѣчого нынѣ не дає. Если жь 6% листы заст. упали нынѣ на биржі вѣднеськой до 41—50 ар., то тѣ 6.331.900 ар. репрезентуютъ нынѣ несповна 3.300.000 ар.; бачимо, яке довѣріє має биржа до билансу банку! (Конецъ буде.)

ДОПИСИ.

Отъ Подгаецъ.

Трилѣтна каденція рады повѣтвой въ Подгайцахъ скѣнчилася; наступать новѣ выборы. Членами сей рады были зъ куріи блѣшихъ посѣлостей и мѣстечокъ люде злои волѣ противъ всего, що руске. Нашѣ 12 выборцѣвъ зъ куріи сельской не держалися купы, не выступали и не промовляли солидарно на засѣданяхъ противъ шкѣдныхъ внесенъ выдѣлу. На послѣднемъ засѣданю той рады дня 21. сѣчня с. р. зайшла немилѣ пригода. Тутъ взинтерпелювавъ членъ, п. Досинчукъ, для чого выдѣлъ и провесъ п. Едмундъ Лѣтинскій не выконавъ ухвалу повной рады зъ 28. сѣчня 1882. и ухвалу зъ 2-го сѣчня 1883 р. дотычно предплаты въ 10 примѣрикахъ „Господаря и Промышленника“. Бѣу отповѣвъ п. превесъ, що „kto wie, czy redaktor nie siedzi w kozie“!... На тоя запытавъ п. Досинчукъ: „А для чого же. Стояловскому, котрый дѣйстно сидѣвъ „w kozie“, п. превесъ посылавъ предплату на „Wieniec“ и „Pszczolka“?!

Дальше подѣвѣсь п. Досинчукъ, що на выдѣлѣ повѣтвой и на выживера внесена была скарта до выдѣлу краєвого дня 10. червня 1883, въ котрой обвиновачено выдѣлъ о шафованѣ грѣшми, а при розправѣ въ судѣ подѣвацкомѣ дня 23. падолиста 1883 (ч. 4530) заступникъ превеса п. Заремба мусѣвъ съ скаржителями перепроситися! Таке выступленнє страшно не подобалось противной сторонѣ она поднесла крикъ, чтобы „p. Dosińczukowi udzielić nagane!“ Такъ и сталося.

За тыхъ три роки рада повѣтова богато роадала грошей на колонизационнѣ цѣли, якъ на „Switow“, на всякѣ брошуры польскѣ, на „Wieniec“ и „Pszczolka“, 200-лѣтнѣй юбилей Собского, на Przutylisko и на Змартвыхветанцѣвъ. При тѣмъ запомагала въ повѣтѣ тыхъ учителей, котрі въ агитации стоятъ по сторонѣ польскѣй... Така то была рада, на котру мы 25.000 ар. рѣчно платимо!

Отже надѣ выборами, котрі небавомъ въ Подгаечинѣ наступлять, здалось бы нашимъ людемъ подумати, чтобы не лишь изъ селъ 12 совѣстныхъ радныхъ выбраты, але чтобы переперти хочъ одного зъ мѣста, котрый бы попіравъ нашу справу. Тымъ больше належить теперъ выборѣвъ допильнувати, коли по цѣсарекѣй санкци соймовой ухвалы, рада має выбиратися вже не на 3, а на 6 лѣтъ.

М. В.

Новѣ убійство въ Вѣднѣ.

Шѣсть недѣль минуло, якъ въ недалеку отъ Вѣднѣ лежачомъ Флоридорѣвъ полиційный конципентъ Глюбекъ стався жертвою до нынѣ ще незвѣстного убійцѣ, а вже 25 с. м. постигла по добна смерть полиційного агента Блѣха въ бѣлый день, бо о 8 годнѣй рано. Слѣжъ разомъ удалось зловити убійцю; кто оны есть, не знати, бо не хоче нѣчого о своей особѣ выявити и у-

бно мовчати на воѣ шыгали. О самѣмъ убійствѣ и зловленю убійцѣ доведѣмося, що слѣдує:

Недалеку отъ Флоридорѣу отовѣть кѣльмъ хатокъ, т. в. Мильштаттель. Тутъ живѣ у ромацѣвъ своєи жены Фердинандъ Блѣхъ, одинъ зъ найдѣбнѣйшихъ агентѣвъ полиции. Згаданого дѣла выйшовъ оны о ¼ год. зъ дому и пустился до комисариату въ Флоридорѣвъ короткою дорогомъ черезъ зарѣнокъ межѣ Дунаемъ а Флоридорѣфомъ. По серединѣ сего зарѣнка есть велика яма, черезъ котру треба переходати. Тутъ въ сѣдлѣмъ зачався убійца на свою жертву; оны, видно, мусѣвъ добре знати, коли Блѣхъ выходить изъ дому. Коли Блѣхъ лишь надѣйшовъ, кинулся на него убійца и стрѣлявъ до него зъ револьвера. Блѣхъ видко нераненый ще хотѣвъ боронитися и добувъ свой револьверъ, але закимъ мѣгъ ще выстрѣлити, убійца стрѣлявъ до него шѣсть разѣвъ разѣ по разѣ. Блѣхъ смертельно раненый, упавъ на землю. Тогда прискохивъ убійца до него, забравъ ему годинникъ, потѣсь и револьверъ и побачивши, що на выстрѣлы починають збѣгатися люде, ставъ утѣкати черезъ зарѣнокъ. Першій надѣбѣгъ швецъ Цикеръ; оны познать убитого и почавъ гонати за убійцею. Сей утѣкавъ однакомъ дуже скоро. Въ тѣмъ надѣбѣгъ ктось съ великимъ шумомъ, котрый догнавъ убійцю и кинувся на него; убійца задержався хвилку, отогнавъ пса и бѣгъ чимъ скорше до старого русла Дунаю, въ котромъ есть трохи воды. По другѣмъ боцѣ русла було кѣлькохъ робѣтниковъ, що набирали рѣни. Коли почули крикъ и дозналися зъ него, що то погоня за убійцею, чекали лишь, коли оны перейде на той бѣкъ. Якъ лишь убійца появился, они кинулися на него; але сей подѣймаючи револьверъ крикнувъ: „Пустѣтъ мене, я остаю въ вашѣй оборонѣ! Кто лишь зблизится до мене, того застрѣлю на мѣсци!“ Робѣтники однакомъ не полякалися и кинулися на убійцю. Тогда оны выстрѣлилъ два разы и равнѣвъ небезпечно робѣтника Мельона въ ногу а потому хотѣвъ ще разѣ выстрѣлити, але спотыкнувся. Тогда прискохили робѣтники до него, зловили его и отобрали ему револьверъ. Якъ-разъ надѣйшла була на тоє полиція и кѣлькохъ полиціантовъ взяли убійцю подѣ ескорту. Оны здавався бути спокойнымъ. Левѣи що уйшла 100 кроковъ, коли убійца сягнувъ не значно до кшенѣ якъ бѣ по хустку, вынимавъ шось зъ неѣ и цѣлою силою кинувъ на землю. Якъ позѣйше показалося, була то пушка съ динамитомъ ваги одного килограмма. На щастѣ она не експлодувала, бо була бы страшного пароблака нещастя. На полиции зревидовано убійцю и найдено при нѣмъ три револьверы, 70 набѣвъ и штилетъ, котрого конецъ здаєся затрогнѣный. Крѣмъ того найдено ще двѣ фляжинки, зъ котрыхъ въ одной бувъ рѣдъ якоєсь живицѣ, а помочєю котрой убійца прывѣпивъ бувъ собѣ бльондъ бороду а въ другой була слявовица. Его отставлено заразъ до Вѣднѣ. И тутъ не хотѣвъ оны сказати своего имени, а коли его спытали, за що убивъ Блѣха, отповѣвъ: „бо оны многохъ зъ насъ угнавъ въ бѣду.“ Передъ президентомъ полиции оказавъ знову: „Знайдугося таки, що помстятася за мене“. Убійцю отфотографовано и замкнено заразъ до вязницѣ; фотографіи розѣслано всоды для розпѣзнаня особы. Зъ тыхъ кѣлькохъ реченъ высказанныхъ въ полиции выносятся, що убійца есть або сфанатизованнымъ социалстомъ або орудіемъ тайного социалистичного комитету екекнуйного. Задля сей послѣдню причину выслано до Флоридорѣвъ кѣлька компаній войска и сильный отдѣлъ полиции. Декто догадуєся, що убійца сей есть може участникомъ убійства Айверта въ Вѣднѣ, а другі зновъ допусокають, що оны певно убивъ 16 груд. м. р. полиц. концип. Глюбека або по крайной мѣрѣ знає о тѣмъ убійствѣ. Дальше слѣдетво выкрыє певно не маловажнѣ рѣчи и цѣла справа розьяснитася.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Interview съ Гирсомъ) Въ часѣ дводневого пробуваня российского министра справъ заграничныхъ въ Вѣднѣ мавъ одинъ зъ редакторѣвъ N. fr. Presse съ нимъ розмову, а амѣтъ ея, котрый по назше подаємъ, становитъ цѣкавыи причинокъ для оцѣненя теперѣшной политичной ситуаци въ загалѣ а спеціально отношеня межѣ Австрією а Россією. — Гирсъ заявлявъ, що дуже вдоволеный принятѣмъ приготовленнымъ для него въ Вѣднѣ. Теперѣшну подорожъ предриковъ министръ лишь въ замѣрѣ отвѣдати въ Монтрѣ свою хорудонку и бажавъ держатися зъ далека отъ всякихъ урядовыхъ дѣлъ. Коли однакомъ получивъ отъ кн. Бисмарка запрошеннє, чтобы его отвѣдати въ Фридрихсруге, не мѣгъ оны откннути сего подѣлѣного запрошеня и отѣхавъ зъ Фридрихсруге

дуже вдоволені відносинами з Німеччиною. В Монреї завідомив його посолъ кн. Лобановъ, що цесарь Францъ-Йосифъ бажавъ бы его бачити в Вѣднѣ, а Гирсъ тымъ охотнѣйше сповнявъ се желанье, що съ гр. Кальнокимъ сполучають его давнѣйшій приязнь отношеня. Зъ той причины зачалися въ прасѣ споры на тему, чи министръ получитъ запрошене отъ монарха чи нѣ. По думцѣмъ въ однихъ и другыхъ есть правда. „Наколи бѣ приватный чоловікъ заявлявъ желанье, про яке завѣдомивъ мене кн. Лобановъ — сказавъ Гирсъ — то ждавъ бы я ще формальной запрошеня, коли однакъ монархъ, якъ австрійскій цесарь, съ котрымъ мой панъ и владѣтель жыве въ приязни, заявляе такє желанье, то се значать тѣлько, що запрошене, котрого я дуже радо поспухавъ.“ — На замѣтку журналиста, що бѣт уважае ою подорожю гарантією мира, отвѣтъ Гирсъ, що еи належить держати доказамъ мира и що впротѣмъ отношеня межн обома державами були и суть якъ найлучшій. Ситуация европейска есть въ загалѣ того рода, що нема обавы нарушеня мира зъ якогъ небудь стороны. Гирсъ объявивъ себе щирымъ а навѣтъ фанатичнымъ прихильникомъ мира, а коли розмовляючи съ нимъ журналистъ піднѣсь, що мамо того публична ошнѣя есть дуже дражлива на точцѣ удержаня мира, и що многі политики суть тоя гадки, що мусятъ прийти до войны межн Австрією и Россією, отвѣтъ Гирсъ съ усмѣхомъ на лицѣ ось що: „Я не могу собі сего вытолковать хѣба тымъ, що таковы войны нѣколи не було. Такъ дѣйстно Австрія наколи не веда войны съ Россією; бо євподъ зъ часѣвъ Наполеона не може тутъ зовсімъ входить въ рахубу. Исторія не знае войны межн Австрією и Россією основуючою на суверенности интересовъ. Суть гдѣякі рѣжниці въ интересахъ и оны будутъ завсѣгда. Но чому же мы не малибыся кождымъ разомъ порозумѣти? Въ минулости стрѣчаемъ хвилѣ, въ котрыхъ дѣйстно отогали великі перешкоды въ удержаню гармоніи межн Австрією и Россією, мудрости монарховъ и мужѣвъ отану удавалося завсѣгда довести до порозумѣня, вказуючи на найважнѣйшій интересы обохъ державъ, котрі прикаауютъ ити съ собою рука въ руку. — Политикою російскою не керуе Гирсъ, якъ се импутовавъ ему редакторъ „N. f. Presse“ адресуючи до него похвалу за направлене политики, лишъ царь, а министръ дѣль заграничныхъ и воі прощ дипломаты суть лишъ его орудіями. Но що тая политика перенята мирными интенціями, се признае Гирсъ. „О томъ знае и цесарь Францъ-Йосифъ и министръ Кальнокъ — сказавъ Гирсъ а зъ сѣхъ мирныхъ интенцій вышла такожъ моя визита въ Вѣднѣ.“

(Дебата надъ внесенемъ Вурмбранда) зачалася дня 24 л. сѣчня, а переповненій публюкою галеріи свѣдчили о томъ найлучше, съ якою нетерпеливостю воі круги столицѣ державы на ню ждали. Першій забравъ голосъ справоздавецъ большости комисіи пос. Мадейскій, котрый поставивъ внесенне переходу до дневного порядку. Онъ говоривъ дуже коротко и застерѣгъ собі отвѣдъ на выѣзды бесѣдникѣв меншости на конецъ дебати. Отгакъ говоривъ справоздавецъ меншости комисіи дръ Штурмъ и мотивуючи внесенне пос. Вурмбранда заявивъ, що оно мае на цѣли не тѣлько спеціальній интересы нѣмецкой народности, але и цѣлой державы. До генеральной дебати запысалося 14 бесѣдникѣвъ противъ внесеня большости комисіи а 18 за внесенемъ. Дискусію розпочавъ пос. дръ Томащукъ и заявивъ, що Нѣмцѣ стають въ оборонѣ единства державы и жадають, чтобы интересы державы стояли передъ интересами краівъ. Въ Австрій живе больше национальностей а въ виду того есть необходимо рѣчею, чтобы языкъ державный въ дорожѣ законодавчій бувъ ближе означеній. Бесѣдникъ критикъ тепершню систему, котра протѣкуе индивидуальности на некористь культурной спѣльности державы, и выводитъ, що въ мѣру того, якъ зменшаеся знанье нѣмецкой мовы, слабе такожъ почутье австрійского горожанства. Языкымъ державнымъ въ Австрій може бути лишъ языкъ нѣмецкій, бо нѣякій другій языкъ, хочьбы вже зъ причины условій географическихъ не навадася до того, чтобы его приняти за языкъ поточный. Дръ Томащукъ вказуе дальше на то, що языкъ нѣмецкій мусятъ бути задержаний яко языкъ центральныхъ властей и арміи и кѣичитъ свою бесѣду выѣздомъ, що для реализованя программы помиреня нема лучшого средства, якъ законъ языковій (Sprachengesetz). Пѣсля Томащука говоривъ гр. Гогенвартъ. Онъ зазначуе, що большость узнае отъ давна необходимость нѣмецкой мовы. Въ Австрія однакъ отъ 16 лѣтъ хѣбно интерпретуея понятие языка краєвого а въ виду того бубоды рѣчею небезпечною, черезъ установлене языка державного сотворювати новый предметъ опоры. Арт. XIX основныхъ законѣвъ не вымагае нѣякихъ близшихъ интерпретаций законодательныхъ, бо выказуе лишъ загалый правый принципъ. Той гадки були такожъ воі правительствѣ отъ р. 1867., бо нѣяке не видѣло можности якого закона выконуючого до сего XIX арт. — Бесѣдникъ полемикуе отгакъ съ оправозданемъ меншости комисіи и доказуе, що меншость комисіи не може невести нѣ одного факту, котрый бы свѣдчивъ о замѣрѣ обмеженя станоу нѣмецкого языка, а самі видѣи представителѣ и проводники Славянъ признали се, що нѣмецка мова поклоняна сполучати многоязычній австрійскій народы. По думцѣмъ бесѣдника було бы небезпечно писанымъ закономъ установляти то, что на основѣ далеко сильнѣйшого права оуществуе отъ вѣдѣи яко рѣчь конечная въ державѣ. Въ интересѣ самого нѣмецкого народу голосуе Гогенвартъ за переходомъ до дневного порядку. Пѣсля Гогенварта пос. Линбахеръ говоривъ

за потребу унормованя въ дорожѣ особного закона языка державного и старався поставити дефиницію державного языка. Языкымъ поточнымъ (Verkehrssprache) въ Австрія може бути кождый языкъ, языкымъ державнымъ лишъ языкъ нѣмецкій. Бесѣдникъ згодивъ бы оя лишъ на такє внесенне посредне, котре не неговало бы языка нѣмецкого и не препоручало краєвымъ соймамъ выконаня арт. XIX основ. законѣвъ. — Опѣсля забравъ голосъ пос. Грохольскій и поставивъ внесенне в. зв. мотивованого переходу до порядку дневного. Грохольскій говоривъ, що справа тая не належить до компетенции рады державной; значена нѣмецкой мовы въ житю публичномъ и въ администраци нѣкто не заперече, а позаякъ права еи такъ черезъ праводержавне сполученне краівъ и спѣльность интересовъ, якъ черезъ добровольне узнанье достаточной загарантованой, то палата переходить надъ внесенемъ п. Вурмбранда до порядку дневного. Бесѣдою Грохольского, котра, якъ доносятъ польскій газеты, мала зробити велике вражене, закончилось першій день дебати надъ языковыми внесенями. Чѣя бесѣда отнесла въ першихъ дняхъ побѣду, годѣ оправдѣ сказати; бо коли зъ одной стороны польскій газеты видѣтъ лишъ Грохольского и славятъ его ораторскій тактъ и згадуячи отъ нехоты про бесѣду Ригера, сокрушають безпощадно бесѣдникѣвъ лѣвицѣ, то зъ другой стороны Чехи вказуютъ на простоту выслову и силу акценту въ бесѣдѣ своего проводника. Читачю справоздана газетъ нѣмецкихъ, выноимо зновъ ище вражене: Тутъ славится логична консеквенція бесѣдникѣвъ сполученой лѣвицѣ, а вытыкаеся бракъ парламентарного такту противной стороны.

(Высмовкѣ мѣры противъ социалістѣвъ.) Фактъ послѣднего убійства, докананого на агентѣ полициі вѣденской, про котрѣ найдуть читателѣ близшій данѣ въ окремѣмъ артикулѣ, отвернувъ загалую увагу отъ бѣжущихъ справъ политическихъ и заинтересувавъ собою не лишъ жителѣвъ Вѣднѣ, але и правительствѣ. Зѣ взгляду на то, що на томъ самѣмъ мѣсцѣ въ короткомъ отповѣдню часѣ доканано вже друге убійство на органѣ публичного безпеченства, рѣшилося правительствѣ выступити енергично противъ террористичной агитации и задумало — якъ доносятъ гдѣякі вѣденскій газеты — по примѣру нѣмецкого закона противъ спеціальностей внести предложение до особного закона. Що фактъ сей не лишается безъ наслѣдковъ се певно, здеся однакъ што правительствѣ не выступитъ съ нѣякимъ спеціальнымъ закономъ противъ социалістѣвъ, бо законъ зъ дня 5 мая 1869 о заведеню стану выемкового дае правительству далеко ширше повномочіе, якъ нѣмецкій законъ противъ социалістѣвъ. Першымъ енергичнѣйшимъ крокомъ правительства въ томъ направленю есть выслане значнѣйшого отѣдлу войска для контролюваня.

ЗАГРАНИЦА.

Россія. Зѣ Петербурга доносятъ, що министръ внутреннихъ дѣлъ гр. Толстой постановивъ для введеня реформъ въ російскій державѣ покликати знатокѣвъ, котрі мали бы розсудити, чи въ загалѣ якѣ реформы потрібны и якѣ належало бы завести. Знатокѣвъ сѣхъ хоче гр. Толстой самъ назначити и постановивъ длотого покликати шѣсть губернаторѣвъ и шѣсть предводителѣвъ дворянства. Кохановъ, котрому своего часу було припоручено уложити проектъ реформы, противято такому именованю знатокѣвъ и каже, що найлѣпше було бы, наколи бы земства самі выслали своихъ людей, знающихъ положенне и потребности краю. Проектъ Коханова, якъ звѣстуетъ, откинени и отъ его зложивъ въ манускриптѣ до архиву. Крѣмъ сего есть лишъ два примѣрники, зъ котрыхъ одинъ у царя а другій у гр. Толстого. По поводу повнѣстивша свѣдомостей о реформѣ державной помѣстия „Моск. Вѣдн.“ обширно стають, въ котрой обговорюють минувшій часы и порѣвнують ихъ съ тепершнимъ положенемъ, а въ концѣ приходятъ до такого заключеня: „и такъ треба рѣшитися на що небудь: чи мае Россія остатися Россією съ еи церковю, еи державнымъ правомъ, въ котромъ лежать еи существо, чи замѣсть знаной намъ Россіи мае наступити щось нового намъ ще незвѣстного. Въ часахъ, якѣ проживаемо, появляеся одна аномалия за другою и умий люде тратятъ иногда здоровый розсудокъ; мы иногда видимо нашими очами въ двоє, въ трое больше. Замѣсть одного самодержавія, до котрого мы дошли великимъ трудомъ цѣлю нашей исторіи, передъ нашими очами стае якась мара многыхъ самодержавій и все больше и больше укрѣпляеся. Пора вже освободитися отъ сѣи мари: до того неоптѣбно нѣ особныхъ змаганъ нѣ перевороту тѣлько отверзети установы заведеніи не для фантастичной Россіи, але для дѣйстной и погодити ихъ съ російскимъ державнымъ правомъ, въ систему котрого оны повинны входить, доки Россія остаетя Россією. Воі дѣла побѣдуть инакше, наколи путаннѣи понятій буде разъ положеній конецъ, коли недосказане буде доказано а неоне розяснено. Та самі установы бубудъ инакше дѣйствувати и тогда лишъ буде можна оцѣнитъ благодать реформъ, що въ минувшихъ часахъ обновили Россію.“ — Московске дворянство, котре 22 с. м. зѣбралосъ въ Москвѣ, выслоало до царя адресу, въ котрой высказуе ему овою преданность и каже, що буде ему яко царви и самодержави завсѣгда вѣрно и щиро служить. Въ адресѣ выказуе дворянство дальше свою радѣсть зъ того, що царь въ своей правительственной идеѣ зближаеся до двоухъ сословій (дворянства и селянства), котрѣ крѣпко звязанъ съ собою можуть стати справедливыми

пѣдставою внутрѣшного мира. „Правительств. Вѣст.“ каже, що царь примѣвъ ою адресу съ великимъ вдоволенемъ и приказавъ передати московскому дворянству свою подяку. На зѣборѣ дворянства въ Москвѣ выголошено бесѣды, котрѣ не мало нарубили шуму въ цѣлой Россіи. „Нов. Врем.“ вноситъ зъ сѣхъ бесѣдъ, що хочъ поки што не видю ще жадныхъ позитивныхъ результатовъ сего збору, то однакъ показуеся, що суопѣльность опаматалася и стремитъ явно до того, чтобы выдобрити зъ тепершного переходного положеня. — Зѣ Петербурга пишуть, що вѣбѣтъ голошена заграничными газетамъ, будто бы російское правительствѣ заборонило австрійскимъ жидамъ ѣздити до Россіи и тамъ поселатися, есть неправдиво.

Нѣмечина. Споры церковны выкликаніи недавно бесѣдою министра Гослера все ще не втихають. Члены центрумъ пруского сойма такъ розъярені, що робятъ министрови закиды, що бѣтъ въ своей бесѣдѣ нарушивъ права короны, бо лишъ король мае право помялувати уоуенныхъ епископовъ зъ Колоніи и Познани. „Nordd. Allg. Zig.“ зновъ ровлячена на Виндгорста доказуе, що пана такъ довго бувъ сувереномъ, якъ довго была церковна держава. Въ Прусахъ, каже згадана газета, не знаемо вышю суверенности якъ лишъ державу и не дамо ей тыкати. — Цесарь уласкавивъ епископа Бринкмана зъ Министеру 21. с. м. Епископъ обнявъ вже свою епархію. Министерствѣ просѣвъ увольнило знову 142 кат. священникѣвъ въ министерской епархіи высвяченыхъ по 1873 отъ культурного испусть а въ оонабирской епархіи 22, всего разомъ 164 священникѣвъ. Якъ зъ сего показуеся, починае вже пруске правительствѣ работи кат. духовенству дейкій уступки. — Рада господарства краєвого примила до закону о заповненю робитникѣвъ на случай нещастя внесенне, послиа котрого воі робѣтники и урядники въ копаняхъ, салнахъ, гутахъ, каменеломахъ и фабрикахъ, а дальше такожъ и воі робѣтники и урядники у такихъ ремѣсничихъ, що не займаются направою, можуть бути забезпечені, наколи ихъ платня або пенсія невноситъ больше якъ два тысячѣ марокъ.

Сербія. Воі сторонничества въ Сербіи заняті теперъ лишъ праготованями до новыхъ выборовъ до екуштитины, що мають отбутися 6 лютого. Кабинетъ Кристича розвинувъ сильну агитацию, чтобы при выборахъ вызываетъ большость прихильну для правительства. Мамо своен прорывности поступае собі Кристичъ однакъ не конче добре, коли въ своемъ органѣ „Видело“ дозволяе докладыти народомъ хочьбы отъ такѣ фразы: „Докажьтѣ теперъ, кто хоче ворохобѣ а кто противъ негъ; кто поддержуе короля а кто противъ негъ!“ — А коли мимо всякой агитации побѣдитъ оозиция, што окаже она на такую безчестну агитацию? Найлѣпше характеризуетъ тепершнее положенне въ Сербіи отзова городской управы до выборѣвъ въ Бѣлградѣ, въ котрой подыбуемо на послѣдку такѣ слова: „наколи выборѣвъ въ загалѣ сходятъ въ тепершнихъ обставинахъ работи ужитокъ зъ сего права.“

НОВИНКИ.

— Въ Станиславовѣ отбудеся дня 9 (21) лютого с. р. въ сали касина мѣщанского вечерѣ съ танцами и въ користи Бурсы Братства св. о. Николая. До численной участи въ томъ вечерѣ запрошуютъ П. Родичевъ Впр. о. Теодатъ Шанковскій, предѣдатель Братства и пп. Юстинъ Малецкій и дръ Мелитѣй Бучинскій въ имени комитету. Початокъ о 8 год. вечеромъ. Билеты для одной особы по 1 зр., для родины до 4 особѣ 3 зр. полуценого на основѣ одержаного запрошеня въ канцеляриі Бурсы Братства св. о. Ник. въ Станиславовѣ (ул. Середна, ч. 43^{3/4}). Туда належить надсылати належитость за билеты або неприяты билеты найдальше до 4 (16) лютого, бо въ противномъ случаю билеты будутъ уважати ся принятыми. Запрошена комитетъ розсылае; если бы кто такого запрошеня черезъ ошибку не получивъ, зволитъ отнеситися лично або письменно до канцеляриі Бурсы Братства св. о. Ник. въ Станиславовѣ.

— Забава съ танцами, устроена мин. тыдня товариствомъ „Рускихъ Дамъ“ удалася дуже добре. Частого доходу принесла забава 150 зр.

— „Руска Рада“ выслоала до министерства просѣвы меморіалъ зъ причины введеня польской мовы въ выкладахъ педагогика на богословскомъ выдѣлѣ львовского университета.

— Отъ одного нашего Всеч. читателя одержали мы слѣдуючу допись: „Щиро просимо нашего неустрашимого патріота о. Стефана Качалу о частѣйшій такъ поучаючій дописи, якъ тая въ ч. 146 „Дѣла“ зъ минушого року. Чѣй бы такѣ дописи поддерживали духа люде, котрѣ даются дописи поверхностями и позорами „лазунтѣвъ“! Л. В.“

— Громада Самолуки въ повѣтѣ гуслятинскомъ отворила дня 26 л. сѣчня с. р. касу пожичкову съ тыждневою оплатою, съ маленькимъ капиталомъ 200 зр. а. в., котра то сума зѣстала зложеною зъ маленькихъ датковъ громадянъ. Якъ намъ зѣ-оттамъ пишуть, велику заслугу въ томъ дѣлѣ положивъ начальникъ громады, ч. Николай Турецкій. Тая громада замышляе такожъ при ревномъ заходѣ мѣсцового священника и учителя заложити читальню.

— Читальня въ Иванѣвцѣ коло Теревовлѣ уконституовалася — якъ намъ зѣ-оттамъ пишуть — при концѣ грудня минушого року. До выдѣлу выбраны: о. Ивничъ, предѣдатель, пп. В. Ковальчукъ заслужникъ предѣдателя, Е. Ле-

вицкій секретарь, Ф. Овчаръ библіотекаръ, Т. Кузыкъ касиеръ, Семко Вербичій и Гнатъ Овчаръ. Воіхъ членѣвъ числитъ читальня 35.

— Пожары. Зѣ Турчаньского пишуть намъ, що въ Волчу дня 15 с. м. погорѣтъ о. Ю. Ганкевичъ; спалилось экономичній будынокъ, запасы зѣбжѣ, сѣна и орудія господарскы. Шкода була зѣбезпечена въ банку „Славія“. — Зѣ подѣ Задѣбра пишуть намъ, що въ Убиню погорѣло 19 господарѣвъ, будынокъ парохіальный и корчма. Сотъ погорѣнне, що огонь подложилъ жида. Зѣ погорѣвшихъ были убезпечені 3 господарства и будынокъ парохіальный въ „Славія“, 2 господарства въ „Ациендѣ“ а корчма въ краковскомъ товариствѣ убезпечен.

— Зѣ Рогатина пише намъ одинъ мѣщанинъ: „Чи есть что красивого и приятнѣйшого, якъ видѣти чоловіка працуючого съ правдивымъ посявченемъ для добра своего народа! До такихъ людеи повинныхъ посвященя для народной справы належитъ Вл. Юліянъ Насальскій, проф. гимна. береж., ревный оикунъ Бурсы руской! Треба було бачити его збираючого жертвы на той розсадникѣ руской народолюбной интеллигенциі, треба було бачити тую радѣсть на его широмъ лицѣ, яка малювалася тогды, коли кто жертвовавъ яку лепту для бѣдныхъ рускихъ дѣтей, и тую владчотъ для жертвующихъ! Такихъ людеи, якъ Вл. Юл. Насальскій дай намъ Боже якъ наибольше, а щастье завтрасъ въ нашу убогу хату!“

— Испыты учительскы. Дня 28 лютого розпочнутося передъ львовской комисією испыты учительскы на школы народны и выдѣловы. Подана о припущенне до тыхъ испусть выноситъ треба до радѣ школьныхъ окружныхъ; кандидаты мусятъ выказатися трилѣтною, а кандидатки дволѣтною практикою въ школѣ публичной або узной публичной. Испусть на школы выдѣловы може складати лишъ той, кто мае вже испусть на школы народны. Рѣшенице до вношеня поданъ назначеный до 6 лютого включно. Кандидаты и кандидатки мають зголоситися по одержаню дозволеня до дирекциі комисіи экзаминационной (Хоружчина, улця Калѣча, ч. 5) въ день 27 лютого.

— Успійт испусть дозрѣлости для абитуриентѣвъ гимназій львовскихъ значуютъ въ гимназій академичной дня 3, въ четвертой гимназій д. 12, въ другой гимназій д. 17 марта; для абитуриентѣвъ школъ реальныхъ въ школѣ реальной львовской д. 20 марта с. р.

— Незвычайна поля въ природѣ. Отъ довшого часу занувавала така змѣна зъ температурѣ воздуха, що здавалося, якъ бы ще черезъ недѣлю або двѣ таке тепло потрѣвало, то можна вже буде и съ плугами на поле выходити. Не тѣлько что снѣгъ майже зовсімъ згинувъ, але ще и падавъ дощъ якъ бы на весну. Змѣна тая, видко, нагадала весну не тѣлько людемъ, але и звѣртамъ и ростинамъ. Такъ доносятъ зъ долѣшной Австрій, що въ Росацѣ надъ Дунаемъ зловивъ оми днями тамошній учитель живого хруща-рогоча а коло Потенштайнѣ найдено цвѣтуцій вересень (Erica), первенецъ (Primula) хрестѣвникъ (Polygala), суніцѣ и другі цвѣты, зъ котрыхъ зроблено спорный букетъ и прислоало до Вѣднѣ.

— Справа жидѣвъ Риттерѣвъ о убійство христіанской дѣвичи, досѣ ще не скѣнчилася. Якъ звѣстно, судъ присяжныхъ засудивъ Риттерѣвъ; оны однакъ внесли рекурсъ. Высшій судъ покликавъ ще разъ лѣкарѣвъ до розбору сего факту. Лѣкарѣ жадали отгоняти трупа, чтобы перекопатися, чи на костяхъ хрѣстныхъ, а особливо на хрѣщахъ шиняныхъ нема слѣдѣвъ рубаня або рѣзаня. Выдѣлъ лѣкарскій жадаеъ такожъ розсѣдженя духового стану Стохлинского, котрѣй первѣбно признаеся до убійства и яко спѣльничковъ того страшного дѣла вказавъ цѣлу родину Риттерѣвъ, але подѣ часъ розпыравъ цѣлкомъ отперсе первѣстного зѣзнаня.

— Коронованій головы идуть въ поэты. Коронованымъ головами стало вже, якъ видко, нудно займатися неприманчивыми справами державными и оны отъ якогось часу не тѣлько что почали займатися перомъ, але берутся вже навѣтъ до такыхъ рѣчей, котрыми давнѣйше лишъ тымъ вѣльно было займатися, котрыхъ судьба назначала була на голодъ и холодъ; оны идуть въ поэты. Такихъ найвѣннѣйшимъ коронованымъ поетомъ ставъ князь черногорскій. Якъ доносятъ зѣ Петнѣв, отбудеся тамъ 15 с. м. аматорске представлене триактовой драмы „Царица балканска“, написаной самымъ княземъ Накитомъ. Представлене выпало дуже хорошо, а князь урядуванный сердечно, подякувавъ представителѣмъ.

— Число вѣзубитѣвъ, послиа ихъ власного „Journal de Rome“, вноситъ загаломъ 11.118 членѣвъ. Зъ того припадае на Нѣмечину и Австрію помямо „Kulturkampf“ 2.875, на Францію 2.798, на Италію 1.558, на Испанію и Мексику 1.993.

— Мѣжь численными стипендіями, якѣ роздае галицкій выдѣлъ, есть такожъ стипендія зъ фонду имени Юліи Словацкой. Фондъ той повстае зъ чистого доходу зъ розиродажи „Посмертнихъ писемъ Словацкой“ выданныхъ во Львовѣ; стипендія зъ того фонду призначена въ першомъ рѣдѣ для доцента литературы и языка польского на университетѣ львовскомъ, а коли доцента нема, то для студента выдѣлу философичного, котрѣй отзначаеся въ студіяхъ польской литературы и мовы. Сего року стипендію ту въ сумѣ 300 зр. рѣчно надавъ выдѣлъ Вильгельмови Брухнальскому, студентови университету львовского. Коли то наша бѣдна литература дочекаеся подобной заохоты до поважныхъ студій?

— Невыльчена недуга. Якійсь статистикъ и публицистъ написавъ недавно брошуру противъ гры въ льотерію. Воі газеты съ великими похвалями повитали ту розырачу, написану переконуючу и вѣщували, що брошура певно покаже опасенный

влиять на публику, что пристрастно грае въ лотерію. Незадовго однакъ авторъ одержавъ сѣдуючіи листъ: „Высокопозважный Пане! Сердечно Вамъ дякую за написаніе брошюры, котра принесла менѣ часть. Брошюра має 88 сторінь, 44 картки, а купитъ я еи 27-го бѣжучого мѣсяца. Та три числа поставивъ я на лотерію и выгрававъ терю, котре забезпечило менѣ удержанье до самой смерти“.

— Съ новымъ рокомъ почало выходити 134 новыхъ часописей — въ нѣмецкомъ языкѣ. Изъ нихъ 34 вже упало, — але все такъ число нѣмецкихъ періодичныхъ выданъ въ бѣжучій рѣкъ есть о 81 больше отъ мнѣшого року. Мѣжъ ново-поставшима есть такожъ необходій въ нашихъ часахъ „Звѣздекъ антисемитскій“ и яко антитотъ противъ него „Дневникъ для Жидовъ“.

— Министерство войнъ, якъ чути, має заборонити лікарямъ войсковымъ заниматься приватною практикою лікарскою, хотячи такимъ способомъ заповѣсти, чтобы войсковіи лікарѣ не покидали по якимъ часѣмъ лікарскою службы при войску.

— Якъ Матейко признае до своего ческого похождения. Такъ звѣщае чешка газета „Světozor“ и наводитъ власнй слова Матейка, писанъ по приписи въ листѣ до Чеха Фр. Дворского. Ось они: „Небощакъ, отецъ мой, Францішокъ Матейка (Matějka), въ Польщи призваный Матейко, похоронивъ зъ Чехъ, якъ видно изъ свѣдоцтва школьного, находячогося въ моихъ рукахъ, а выданого въ Градцу Корольовкомъ (Křelovú Hradce)“.

— Пѣся найновѣйшихъ выслѣдѣвъ статистичныхъ наибольшій процентъ идіотѣвъ выказуе Ломбардія (122-29 на 10 тысячъ), а наименше Швеція (3-92 на 10 тыс.); Нѣмечина числитъ ихъ 14-37, Франція 11-40, Австрія 8-43 на 10 тысячъ.

— (Дробній вѣсти.) Совѣтникъ львовского высшого суду Миклашевскій перенесеный въ станъ опочинку, при чомъ цѣсарь поручивъ выразити ему свое признанье за довголѣтну службу. — Сынокъ банкира Айзерта, смертельно раненый подъ часъ раббаницкого нападку Понграца и спѣлника на каторгъ Айзертѣвъ, умеръ въ концѣ по довшихъ мукахъ, въ колѣка днѣвъ по смерти батька. — Въ Празѣ умеръ отецъ проводника Молодочѣвъ, депутата Грегга. — Кошты удержаня вѣзницъ въ Россіи на бѣжучій рѣкъ предимнованъ на 13,426,000 руб. срѣбныхъ, т. е. майже только, колѣко выноситъ цѣлый бюджетъ министерства просвѣты. — Юбилейне издавництво творѣвъ Игн. Крашевского принесло чистого доходу 39,948 руб. 76 коп.

— Для „Народной Торговлѣ во Львовѣ“ прислали на руки нашей редакціи: Веч. оо. Юсифъ Тымыньскій зъ Завадова коло Стрыя 55 зр. и Юліанъ Федусевичъ катихизъ зъ Стрыя 11 зр. а. в. на вписове и удѣлы.

— На оборочнику въ Иваню днѣ 15 сѣчня с. р. зложили для бѣдныхъ учениковъ руской гимназіи оо. А. Волянскій 1-05 зр., Алексевичъ 1 зр. и И. В. 1 зр. — разомъ 3-05 зр., котры Дирекція гимназіи съ вѣдчюстною приняла отъ о. А. Волянского зъ Нагорья коло Устьечка.

— Выказъ удѣленныхъ за помощью товариствомъ „Рускихъ Дамъ“ отъ 1 (13) сѣчня 1883 р. до 31 грудня 1883 (12 сѣчня 1884) р., Юліи и Маріи Поховскихъ 40 зр., Юліи Шашкевичъ 10 зр., Саломеи Коношевской 5 зр., Целестинѣ Яворской 14 зр., Теофили Гречанской 3 зр., Емили и Маріи Витковскихъ 10 зр., Александрѣ Тучанской 10 зр., Елеонорѣ, Говоріи, Маріи, и Ант. Глянковскимъ 20 зр., Аннѣ Мохнацкой 5 зр., Евфрозинѣ и Софіи Княдей 11 зр., Александрѣ Трещакоской 5 зр., Олимпіи Левицкой 3 зр., Розалии Галайко 5 зр., Евгении Ляць 3 зр., Каролинѣ и Маріи Чорной 3 зр., Петронелѣ Сарабай 3 зр., Теклѣ Соботовской 6 зр., Іоаннѣ Левицкой 17 зр., Аннѣ Ковальской 6 зр., Аркадіи Порубальской 5 зр., Аполоніи Гоцкой 10 зр., Маріи Товстой 4 зр., Аннѣ Бѣлинской 2 зр., Петронелѣ Іоансѣ 6 зр., Катаринѣ Кунцильманъ 6 зр., Франц. и Катаринѣ Лозинской, 13 зр., Еленѣ Косовичъ 2 зр., Еленѣ и Маріи Дольной 6 зр., Маріи Колодѣй 2 зр., Аннѣ и Маріи Мончакъ 4 зр., Маріи Гораковской 4 зр. Роздалося на одноразовѣй запомогъ разомъ 233 зр. Кромѣ сихъ запомогъ удѣляеся вже четвертый рѣкъ на удержанье Емили Желеховской, сироты по сваденику теперь ученица IV тои класы дѣвоичьей школы въ Яворовѣ по 10 зр. мѣсячно на рѣкъ школьных, и Іосифѣ Гулинѣ воспитанниці у Василіанокъ во Львовѣ отъ 1-го жовтня 1883 р. по 5 зр. мѣсячно.

Отъ Видѣлу товариства „Рускихъ Дамъ“.

Черезъ редакцію „Дѣла“ прислали

— Для кружка правникодъ: Ви. І. Онишкевичъ, ц. к. нотаръ въ Зборовѣ 5 зр.

— Для бѣдныхъ учениковъ руской гимназіи: Веч. И. Телуховскій въ Бѣлѣцѣ 3 зр.; жениха прихода Олексинцѣ и Шершенѣвъцѣ 2 зр.; зъ коляды въ княжовкомъ 1 зр. 60 кр.

— На рускій Правотаръ домовый: о. А. Зубрицкій въ Сокалі 3 зр. 25 кр.

— На дѣвоиче воспиталище во Львовѣ: о. М. Чайковский и чест. Братство церк. въ Верхобужѣ 2-50 зр.

— На церковь катедральную въ Перемишлѣ: о. М. Чайковский и чест. Братство церк. въ Верхобужѣ 2 зр. 50 кр.

— Для „Академ. Братства“ о. П. Гилъ въ Шершенѣвъцѣ 1 зр.

— Для „Школьной Помочи“: о. І. Тарнавскій въ Ямницѣ 50 кр.

Вѣсти епархіальній.

Зъ АЕпархіи Львовской.

На конкурсѣ розписаня капел. Дебеславцѣ, дек. коломыйского, надана ординариятского отъ речанцемъ до 20 х. марта 1884.

Завѣдательство душастырства при каріонѣ заведено въ Станиславовѣ получивъ о. Андрей Грыбъ.

Мнѣянися за иншій приходъ поручила духовна власть о. Терешкевичу, пароху зъ Забѣра.

Гулятыньскій урядъ деканальній получилъ наказъ передати завѣдательство ех суггендо Чабарѣвки и метрики о. Емануилу Лисинецкому зъ Васильковецѣ при немѣчномъ пароху о. Еліасевичу, бо о. Головацкій завѣдательства не обнявъ.

Митроп. ординариятъ завѣдомлае о. Іюліта Погорецкого, що его принято до аепархіи львовской.

Ц. к. намѣстництво годѣтся на канон. институту о. Атаназія Юркевича на Сухорѣчѣ.

Митроп. консисторія вотаваеся до президія ц. к. намѣстництва о згоду на запрезентованыхъ оо. 1) Нестора Соневицкого на Горшову; 2) Мих. Скородинского на Подмихайлье и 3) Григорія Гуменного на Рожанку в.

Просьба

до Высокопозважанныхъ Родимцѣвъ Патріотѣвъ!

Въ Черновцахъ на Буковинѣ заснували рускій мѣщане при гр. кат. парохіальной церквѣ „Братство св. Апост. Тадея“, котре мѣжъ иншимъ на цѣли: старатися о помноженье величюсти гр. к. церк. обряда; помагати грешевыми датками убогій учащѣйся руской молодѣжи; старатися о выбудованье власного дому и основанье руской бурсы. — Що се цѣль высока и для Буковинской Руси необходимая, — о томъ не стане певно нѣкто сумнѣватися; но осягнути еи не такъ легко, бо ново-зъорганизоване Братство не розпоряджасъ ще отповѣдными средствами.

До Васъ отже Высокопозважаній Родимцѣвъ патріоты — вѣрній сыны широкой и далекой Руси, котры такъ славно звѣстнй всему свѣтови зъ свои щедроты и жертволюбности, — заносимо уклѣбно нашу просьбу, благодячи о руку помѣчну въ отѣмъ задуманѣмъ, великомъ дѣлѣ. А коли ово удасться довершити, буде се для Тебе, жертволюбива Руси, нова вѣicoli не забута слава, бо живуча въ сердцахъ вѣрныхъ твоихъ сыновъ, котры будутъ еи вѣчно передавати одній другимъ отъ рода въ родъ.

Имена В. Пов. Добродѣвъ, котры и найменшимъ даткомъ зволютъ ласкаво причинитися до осягнення повышеной цѣли Братства, будутъ отъ часу до часу въ нашихъ рускихъ часописяхъ оголошуватися.

Всеукравинскихъ Дательцѣвъ просимо надсылати всякій датки або просто до „Братства св. Апостола Тадея въ Черновцахъ“ (на руки старшины Антонія Лисинского, уллица Фонтанна 55.) або посредствомъ Всеукравинскихъ Редакцій рускихъ часописей, котрыхъ усердно просимо приняти ласкаво се посередництво.

Черновцѣ 16. (28.) сѣчня 1884.

Отъ Братства Св. Ап. Тадея.
М. Котецкій, секретарь. Антонъ Лисинскій, старшина.

(Надѣслане.)

(За рубр. „Надѣслане“ Редакція не бере на себе отвѣчалыности

I.

Ви. от. В. Т-ого въ Я. приневоленный я, вычерпавши мирній средства, спытатися сею дорогою, що сталося съ легатами бл. п. Л. М. Т-ои на богоугодній заведеня, именно на бурсу стрыйску 200 зр., на дѣвоиче воспиталище подъ зарядомъ монахинъ Ч. С. В. В. во Львовѣ 100 зр., на бурсу: станиславовску, коломыйску и золочевску по 50 зр., котры то квоты въ банкнотахъ ав. вад. вручивъ я ему въ мѣсяцю янью 1881 р. для передачи зарядомъ згаданныхъ инотитуцій? Зъ тыхъ лашъ одна бурса станиславовска — для осягненняхъ информаций — получила своѣй легатъ въ квотѣ 50 зр. — а прочіи все легаты осталась по нынѣ не сплачены.

Наколи бѣ сей отзвѣвъ остався безуспѣшнымъ, буду змушений вылавити прилюдно повне имя Reverendi interpellati.

Юліанъ Розсаковский.

V.

Длячого они лучшій?

якъ всякій вишій оредотва? Таке пытанье мы чули часто, коли збышла беѣда на т. зв. швайцарскій пугулки антикаря Р. Брандта. По просту длятого, що они не такъ якъ соли, горѣй воды, микотуры и пугулки нагле и остро зрушуютъ, кишки ослабляютъ и черезъ тое ще больше выклякують затверждение, але они не дражняютъ кишокъ больше, якъ треба, скрѣпляютъ мускулы и цоволи чинятъ ужитокъ лікарства въ загалѣ непотрѣбнымъ. Коробка 70 кр. въ звѣстныхъ антикахъ.

Прѣ кунѣй треба на тое уважати, що на кождой коробцѣ есть этикетка: бѣлый крестъ на червономъ поли и подиись имени Rich. Brandt. Во Львовѣ можна достати въ антикахъ Жигм. Рукера и подѣ „Золотымъ Слономъ“.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Вл. И. Слав. въ Тернополи. За р. 1883 Вы ще не заплатили нѣчо; жадаете точности, будьте жъ и Вы точнй. — Веч. І. Б. въ Поринѣй. За рѣкъ 1883 належитъ намъ ще 3 зр.

Увѣдомленье

Докторъ Качковский, лікаръ гомеопатъ, выѣдять для поратованя здоровья на необмеженный часъ и упрашае Вл. клиентѣвъ о надѣсланье зъ попереднихъ лѣтъ залежлыхъ гонорарѣвъ на руки сына, директора школы музыканой, ул. Орменьска, число 27.

Дѣкарями - гомеопатами во Львовѣ суть пп. Бьелькой, Докуциль, Фіалковскій, Келеръ и Маледейскій. (1-1)

И НА КАРПАВАЛЬ!
Магазинъ конфекціи дамской
КИМАЕРА (Kühmayer) наслѣдники
ч. 4. ул. Гетманьска
одержавъ все, що только наймоднѣйше:
Сукнѣ балеви отъ 10 зр. до 50 зр. (2-6)
шовковѣй отъ 50 зр. до 100 зр.
Тоалеты вечерковѣй отъ 20 зр. до 50 зр.
Entrée de bal отъ 5 зр. до 50 зр.
рѣвножъ всякій выборъ матерій шовковыхъ.
Замовленя выповняются въ якъ найкоротшомъ часѣ.

„МЕРТВІ ДУШѢ“
гумористична повѣсть Миколая Гоголя съ портретомъ автора и „Словомъ отъ Издавництва“ (278 сторѣвъ великой 8 ки).
Цѣна 1 зр. 80 кр.; съ пересылкою почтовою 2 зр.
Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ и въ книгарни Ставропигійской.

„СТАТУТЪ ЧИТАЛНѢ“
вразѣ съ
поданьемъ до ц. к. Намѣстництва
выдало товариство „Просвѣта“ и продае по слѣдующихъ цѣнахъ: 5 примѣрникѣвъ Статутѣвъ и 1 примѣрн. подана до ц. к. Намѣстництва (безъ пересылки почт.) 20 кр.
Товариство „Просвѣта“
ул. Скарбковска ч. 2.

ЗНАЙДЕНЕ!!!
По неутомимыхъ студіяхъ пощастилося наконецъ Дру фонъ Бенденъ зложити
Помаду на волосье
о котрой съ повнымъ правомъ можна твердити: она сповняе свою правдиву цѣль Въ зовѣмъ короткомъ часѣ вытворюе тая помада повный и сильный волосъ на бородѣ и головѣ и не допускае вынатати волосю.
Вынаходчикъ гарантуе за безусловный успѣхъ.
Цѣна за флаконъ 2 зр.
Можна набувати за попередною присылкою палежато-сти лпшь у вынаходчика Дра фонъ Бенденъ, Прага, Salmgasse, 7. (4-24)

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ
для Галичины и Буковины,
зарегистровано общество съ неограниченою порукою.
купуе и продае Листы довговѣй, точно по дневномъ курсѣ; есконтуе купоны тыхже листѣвъ, купоны листѣвъ державныхъ навѣтъ передъ речницемъ и векслъ; удѣляе пожитки и задатки на ипотеку; принимае грошеви вкладки:
а) на книжки щадничѣй по 6%,
б) на бѣжучій рахунокъ (conto corrente) за 30, 14, и 3-дневнымъ выповѣдженьемъ по 6%, 5% и 4%.
Заставничче отдѣленье того Заведеня удѣляе пожитки на заставы, а именно: цѣннй ефекты, дорогоценности, вырѣбы фабричній и ремѣсничій и всякій предметы, маючій цѣннѣсть. (1-24)
Бюро Заведеня въ власномъ домѣ при улицѣ Орменьской н-рѣ 2, на 1-омъ поверѣ.

ЛѢЧЕНЬЕ РАДИКАЛЬНЕ
всѣхъ
ЛХОРѢВЪ нервовыхъ и эпилептичныхъ
и **ХОРОБЪ ТАЙНЫХЪ**
ВСЯКОГО РОДА
можно одинокою методоу безъ ушкодження здоровья.
Гонораръ платится ажъ по цѣлкомъ томъ выздоровленю.
Dr. Prof. **A. MALASPINA**
членъ многихъ товариствъ научныхъ
236, Rue de Bergu, à PARIS
Цорозумѣватися черезъ корреспондентю.

Женщина
до заряду дому вѣдѣця урядника и до надзору надъ 7-лѣтною дитиною. Отъ убѣгающихъ ся wymagaеся:
1. Вѣкъ надъ 40 однакъ низше 50 лѣтъ.
2. Рускій рѣдъ.
3. Середня интеллигенція и господарнѣсть.
4. Рекомендація шо до морального поведеня.
Зголоситися належитъ на адресу:
А. Заячковскій, ц. к. инспекторъ податковый въ Бялѣй.
Заразомъ належитъ означити близій условія. (1-3)

„БЕЗТАЛАННЕ СВАТАНЬЕ“
образокъ зъ галицкого життя, написавъ Василь Барвѣнокъ, стор. 356 въ 16-у. Цѣна 80 кр., съ пересылкою 90 кр.
Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

„СВЯТЫЙ ВЕЧЕРЪ“
повѣсть знаменитого англійского писателя К. Дикенса. Цѣна 30 кр., съ пересылкою 35 кр.
Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

„ВЪ ОБОРОНѢ ЧЕСТИ“
повѣсть Г. Раймунда въ трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр. 50 кр., съ пересылкою 2 зр. 70 кр. (Повѣсть тая стоить въ оригиналѣ нѣмецкомъ 8 зр. 40 кр.)
Дѣстати можна въ Администраціи „Дѣла“.